

Arrest

nr. 204 583 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1991.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 november 2015 en dient op 11 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 8 mei 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 23 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en een soennitische Pashtoun. U bent geboren in 1370 (1991) in Markazi Khewa, district Khewa, provincie Nangarhar, waar u gedurende het grootste deel van uw leven gewoond heeft. U bent getrouwd en u heeft drie kinderen.

U begon met school in uw district Khewa, waarna u op 9-jarige leeftijd naar Kabul ging om uw school af te maken. Na de twaalfde graad ving u uw hogere studies in de farmacie aan in Kabul. Tijdens uw schoolcarrière in Kabul verbleef u in het bedrijf van een vriend van uw vader. In het weekend ging u naar huis. Eens u uw hogere studies had beëindigd, ging u terug naar uw district Khewa waar u in de apotheek van uw vader en grootvader ging werken. U werkte daar gedurende drie jaar als apotheker tot u werd bedreigd. Op 7 sambula 1394 kwam de taliban bij u thuis met een gewonde persoon die u moest verzorgen. U vond dat ze met die persoon naar de kliniek moesten gaan maar uiteindelijk deed u wat er van u gevraagd werd. Een aantal dagen later vond u een brief van de taliban in uw apotheek waarin u werd bedankt voor uw hulp en waarin u werd gevraagd om voor hen klaar te staan indien nodig. U toonde die brief aan uw vader en hij dacht dat het een grap was. Nog enkele dagen later, toen uw vader op zijn land aan het werk was, kwam een talib naar hem toe om een antwoord te vragen op hun wens dat u met hen zou samenwerken. Uw vader antwoordde hierop dat u neutraal was en dat ze u met rust moesten laten. 's Avonds werd uw apotheek in brand gestoken en kreeg u een tweede dreigbrief van de taliban waarin stond dat ze uw apotheek in brand hadden gestoken. U besloot de volgende dag het land te ontvluchten. U vloog van Kabul naar Iran, waarna u via Turkije en de Balkanroute in België aankwam op 11.11.2015, waar u op 11.12.2015 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw originele taskara, uw origineel diploma farmacie (2010-2012), een foto van uw proclamatie, een originele klacht ingediend door uw opa, en twee dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

U vreest vermoord te worden door de taliban omdat u geweigerd heeft om met hen samen te werken nadat ze bij u, een apotheker, al langsgesproken waren om een gewonde te laten verzorgen. Toen u weigerde met hen samen te werken, werd u bedreigd en werd uw apotheek in brand gestoken (CGVS p. 15 e.v.). Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een risico op ernstige schade in uw hoofde aannemelijk te maken en dit om de onderstaande redenen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat de rekruterings technieken van de taliban zoals door u voorgesteld zeer onwaarschijnlijk overkomen. U verklaarde dat de taliban van u eiste dat u als apotheker hen uw diensten zou aanbieden en zelfs met hen zou samenwerken – u verwijst hierbij ook naar hun vraag die ze kenbaar maakten door middel van twee brieven waarin staat dat u 'uw banden met de overheid moet opgeven' en dat u met hen contact moet opnemen of dat u anders een harde reactie mag verwachten (CGVS p. 14-15, 17-19 + document 2-3). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt evenwel dat hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Aangezien de beschrijving die u in het kader van uw asielverzoek geeft over de wijze waarop de taliban zou hebben geprobeerd u in te lijven, geen enkel kenmerk vertoont van de rekruteringsmethode van de taliban die blijkt uit de informatie kan er ernstig worden getwijfeld aan uw beweringen daaromtrent. Dit doet meteen zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen van de taliban in uw hoofde omdat u niet met hen wou samenwerken.

Over de bewuste brieven van de taliban die u neerlegt, kan overigens alvast opgemerkt worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals in deze beslissing wordt aangetoond, is dit niet het geval. Over de inhoud van de brieven kan verwezen worden naar de opmerking hierboven. Daarbij komt dat de brieven ondertekend zouden zijn door een militaire verantwoordelijke van de taliban van de provincie Kunar; wat een andere provincie is dan de uwe (Nangarhar) – dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen en draagt weinig bij tot de bewijswaarde van deze stukken. Over de eerste dreigbrief die u rond 10 sambula heeft ontvangen, legt u bovendien incoherente verklaringen af. Zo verklaart u enerzijds dat u deze brief aan uw vader heeft gegeven, uw vader en moeder de inhoud kenden, maar ze dit niet aan u vertelden – naar eigen zeggen wist u dus niet wat er in die brief stond (CGVS, p. 17). Anderzijds verklaart u even later dat u die brief wel degelijk zelf heeft gelezen en u die daarna aan uw vader heeft gegeven (CGVS, p. 18). Dat u zich over dergelijk cruciaal element in uw asielaanvraag zou tegenspreken, is opvallend en doet zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien acht het CGVS het zeer opmerkelijk dat u deze dreigbrief aan u persoonlijk gericht, die u in uw eigen apotheek had gevonden, niet eerst zelf zou hebben gelezen maar deze meteen zonder meer aan uw vader zou hebben gegeven. Van een hoogopgeleide apotheker die persoonlijk wordt bedreigd kan namelijk verwacht worden dat hij op z'n minst zijn eigen dreigbrief zou lezen om te weten wat die inhoudt en waarover het gaat om zo de mogelijke hieraan verbonden risico's te kunnen inschatten. Dergelijk gedrag, alsook het schijnbare gebrek aan interesse in zijn problematiek, valt op geen enkele wijze te rijmen met het gedrag van iemand met een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging. In deze context verklaart u even later nogmaals dat uw vader informatie voor u verborgen hield en hij u niets wou vertellen over uw situatie om u niet bang te maken (CGVS, p. 18). Het is echter weinig aannemelijk dat u, een hoogopgeleide apotheker, zelf niets zou weten over de bedreiging aan u persoonlijk gericht, maar hiervoor op uw vader zou moeten vertrouwen. Van iemand met een gegronde vrees voor vervolging kan op z'n minst verwacht worden dat hij op de hoogte wil zijn van het risico in zijn hoofd en van de feitelijke bedreigingen die boven zijn hoofd hangen. Dit is in casu niet het geval waardoor er zwaar afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de vermeende bedreigingen aan uw adres.

U legt ook nog een ander document neer in verband met het door u aangehaalde asielrelaas, nl. een klacht bij de politie over de bedreigingen, ingediend neergelegd door uw grootvader na uw vertrek uit het land (CGVS p. 14 + document 6). Ook hierover kan meteen opgemerkt worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, maar dat dit in casu niet het geval is. Daarbij komt dat, volgens informatie ter beschikking van het CGVS en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen door de taliban verder in het gedrang gebracht door een aantal tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden die uw verklaringen hieromtrent kenmerken.

Zo blijkt u er amper in te slagen uw vervolgers te beschrijven. U verklaart dat er rond 7 sambula ongeveer vijf mensen in normale kledij aan uw deur kwamen kloppen, u en uw vader de deur openden, en ze wilden dat u een gewonde persoon zou verzorgen. Als u gevraagd wordt of u ze kan beschrijven, verklaart u van niet 'omdat het 's avonds was en u bang was' (CGVS, p. 15-16). Dit is maar een povere verklaring voor uw onvermogen om de personen in kwestie te beschrijven. U had wel één van hun gewonden verzorgd en vertoefde met andere woorden enige tijd in hun gezelschap. Van een onderlegde apotheker als u die aan huis werd bezocht door leden van de taliban en daarenboven één van hun gewonden heeft verzorgd, kan toch op z'n minst verwacht worden dat hij deze personen op één of andere manier zou kunnen beschrijven, en er meer kan over vertellen dan enkel 'dat ze normale kledij' aanhadden. Dat u hieromtrent niets meer kan zeggen, doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit bezoek en dus ook aan de verdere bedreigingen ten gevolge hiervan. Over dit bezoek spreekt u zich ook opvallend tegen over het volgende. Enerzijds verklaart u dat toen u en uw vader de deur opendeden, u zag dat het taliban waren; dit volledig in tegenstelling met wat u later zegt: dat u pas later wist dat ze van de taliban waren, nl. toen jullie hun brieven zagen (die ze pas dagen later bezorgden) (CGVS p. 15, 16). Deze versie van de feiten is dermate tegenstrijdig, dat het meteen uw relaas ernstig in diskrediet brengt.

Over het bezoek dat de taliban aan uw vader bracht enkele dagen na het sturen van de eerste dreigbrief (op 20 sambula), spreekt u zich dan weer tegen over het aantal mensen van de taliban die bij uw vader waren geweest. Enerzijds verklaart u tweemaal dat er één iemand van de taliban hem had bezocht (CGVS, p. 14, 15), terwijl u anderzijds verklaart dat u niet weet met hoeveel personen ze waren (CGVS, p. 18). Van iemand die voor een derde keer benaderd wordt door de taliban, kan verwacht worden dat hij coherente verklaring aflegt over het bezoek aan zijn vader, te meer als blijkt dat hij met zijn vader nog overleg pleegde over zijn problemen. Dit is in casu niet het geval. Het feit dat u hierover geen informatie heeft, en zich dan hierover nog eens tegenspreekt, is allesbehalve aannemelijk voor een hoogopgeleide apotheker die persoonlijk werd bedreigd. Uw gebrek aan interesse wijst allerm minst in de richting van een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging. Bijgevolg wordt er verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw bedreigingen. Trouwens, naast het feit dat u zich tegenspreekt over het aantal personen die hem bezochten, legt u eveneens weinige coherente verklaringen af over het tijdstip van dit bezoek. Zo verklaart u enerzijds op de vraag waarom ze bij uw vader waren gekomen en niet bij u, dat de apotheek misschien dicht was en uw vader 's morgens altijd op het land werkte. Anderzijds kan u niet antwoorden op de vraag op welk moment van de dag ze bij uw vader waren gekomen. U verklaart zelfs dat u enkel het gesprek van uw vader en uw moeder heeft gehoord maar dat u niet weet op welk moment van de dag ze zijn gekomen (CGVS, p. 17). Dergelijke volatiele verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uiteindelijk wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondergraven doordat uw gedrag in de periode van de bedreigingen allerm minst te rijmen valt met het gedrag dat redelijkerwijs verwacht kan worden van iemand met een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging. U verklaart namelijk dat u tot de dag van de brand in uw apotheek bent blijven werken (CGVS, p. 13). Dit wil zeggen dat u na de eerste dreigbrief én na het bezoek van de taliban aan uw vader, enkele dagen na deze dreigbrief, gewoon bleef verder werken. Gevraagd wat u deed nadat u de eerste dreigbrief had gekregen, zegt u dat u niets heeft gedaan, dat u gewoon heeft verder gewerkt in uw apotheek en dat u dit nergens gemeld heeft. U dacht namelijk dat het een grap was en u besteedde er dus geen aandacht aan (CGVS, p. 18). Dat u, een hoogopgeleide apotheker die zelf verklaart dat de aanwezigheid van de taliban in zijn regio veiligheidsproblemen met zich meebracht (CGVS p. 7 e.v.), zou denken dat de demarches van de taliban een grap waren, is weinig overtuigend en kan bezwaarlijk als een afdoende verklaring worden weerhouden voor het feit dat u gewoon verder bent blijven werken in de apotheek, dé reden waarom u zou zijn bedreigd. Zelfs na het bezoekje van de taliban aan uw vader bleef u gewoon verder werken. U verklaart ook dat u in tussentijd geen enkele maatregel heeft genomen om uw veiligheid te garanderen (CGVS, p. 18). Dergelijk gedrag valt allerm minst te rijmen met het gedrag van iemand met een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging waardoor er verder nog weinig geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Daarbij zijn ook uw verklaringen betreffende uw reactie op de brand uitermate opvallend. U verklaart dat uw vader in shock was en dat u, toen hij meldde dat uw apotheek in brand stond, als volgt reageerde: "Niets, ik heb het gewoon geaccepteerd. Mijn vader kwam en hij zei, pak je spullen" (CGVS, p. 19). Het is uiterst opvallend dat u zo apatisch en laconiek lijkt te reageren op het afbranden van uw apotheek, nochtans een familiezaak waar ook uw vader en uw grootvader jarenlang in hebben gewerkt en een voor u zeer goede bron van inkomsten (CGVS p. 6, 13), en dit u schijnbaar niets doet. U weet bovendien ook niet op welke manier de brand zou zijn geblust omdat u reeds weg was; u verklaart dat uw vader zag dat uw apotheek in brand stond, hij de brief vond, u in de auto stopte en vertrok. U weet niet wat er verder met de apotheek is gebeurd omdat u dadelijk bent vertrokken (CGVS, p. 19). Van iemand met een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, én die bovendien werkte in een familie apotheek en een respectabele staat van dienst heeft als apotheker, kan nochtans verwacht worden dat hij meer interesse zou tonen in de afloop van zijn problemen en hij op dit vlak dan ook over enige informatie zou beschikken, zeker als blijkt dat hij na zijn vertrek nog contacten onderhoudt met het thuisfront (CGVS p. 5). Dit is in casu niet het geval waardoor er andermaal grote twijfels worden geuit bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Afghanistan een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw taskara, uw diploma en de foto van uw proclamatie hebben louter betrekking op uw identiteit en uw opleiding, dewelke niet worden betwist in deze beslissing. De overige documenten (dreigbrieven en klacht) werden reeds eerder besproken (zie boven). Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan bovenstaande analyse.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul of uw provinciehoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Over Kabul kan in deze context het volgende opgemerkt worden. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van

de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Zo heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Over Jalalabad kan in deze context het volgende opgemerkt worden. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Afghanistan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghansen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten , Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaanse en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook

aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw persoonlijke omstandigheden het wel degelijk toelaten dat u zich met uw gezin op een veilige en duurzame manier in Kabul/Jalalabad zou kunnen vestigen. U bent namelijk een hoogopgeleide, gezonde en jonge man van 26 jaar die reeds drie jaar als apotheker heeft gewerkt. U verklaart dat u goed verdiende en dat u uw gezin hiermee kon onderhouden (CGVS, p. 13). Niet enkel heeft u een diploma hoger onderwijs van in Kabul, waar u studeerde van 2010 tot 2012, u deed ook een deel van uw secundaire schoolloopbaan in Kabul. U verklaarde dat u tijdens uw studies enkel in het weekend terug naar huis, district Kuz Kunar, ging (CGVS, p. 4). Met andere woorden was uw permanente verblijfsplaats gedurende uw studies in Kabul, waar u in het bedrijf van een vriend van uw vader mocht verblijven (CGVS, p. 4). U verklaart dat u de omgeving waar u studeerde goed kent en u daar geen problemen heeft. Enkel de plaatsen in Kabul waar u in die jaren nooit bent geweest, kent u niet goed (CGVS, p. 5). Aangezien uiteraard niet kan verwacht worden dat iemand elke plaats van een grootstad zou kennen, kan echter wel geconcludeerd worden dat u vertrouwd bent met Kabul als stad. Bijgevolg zou u alvast geen problemen hebben met het zich verplaatsen en oriënteren in deze stad. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw studies in Kabul (nauwelijks enkele jaren geleden) dat u contacten heeft in deze stad: zo verbleef u er gedurende uw studies in de week in het bedrijf van een vriend van uw vader (CGVS, p. 4). Jalalabad, de hoofdplaats van uw eigen provincie Nangarhar kent u dan weer wegens uw werk als apotheker: uit deze stad kwamen immers de medicijnen die u in uw apotheek verkocht. Zodoende heeft u daar logischerwijs connecties, bijvoorbeeld bij uw leveranciers (CGVS p. 12-13). Bijgevolg kan redelijkerwijs aangenomen worden dat u over de nodige contacten beschikt in deze steden om u in het begin te ondersteunen in de opbouw van uw leven.

Wat betreft uw kinderen dient opgemerkt te worden dat zij nog van voldoende jonge leeftijd zijn – uw dochters waren op het moment van uw interview bij de DVZ respectievelijk één en twee jaar en uw zoontje werd tijdens uw verblijf in België geboren – waardoor zij over voldoende aanpassingsvermogen

beschikken om zich samen met u en uw vrouw in Kabul of Jalalabad te vestigen en voor het eerst naar school te gaan. Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Daarbij komt dat er, zoals eerder in deze beslissing aangetoond, geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul of Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van "het Koninklijk besluit van 11 maart 2003", van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van "de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Iste onderdeel verzoeker komt in aanmerking om te worden erkend als vluchteling. De bestreden beslissing stelt ten onrechte vast dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn om een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing o.a. de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Nochtans dient verwerende partij conform het redelijkheidsbeginsel wanneer zij een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid te doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing een rol kunnen spelen tegen elkaar moeten zijn afgewogen. In casu is dat niet gebeurd.

Het is ook duidelijk dat de verwerende partij dit beginsel schendt door geen rekening te houden met belangen van verzoeker.

De overheid moet daarnaast een beslissing eveneens zorgvuldig voorbereiden. Verzoeker meent dat de verwerende partij heeft nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door zijn motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. De zijnsgrond van het besluit dient gedetermineerd zijn door 1 inzake normen voor

de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht op de feiten uit de het administratief dossier.

Verzoeker stelt vast dat de aangehaalde redenen in de bestreden beslissing niet volstaan om de beslissing te dragen.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat er naar voor is gekomen dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is gekomen. Het verdrag van Genève definieert een vluchteling als elke persoon "die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen [...]."

De woorden 'gegronde vrees' hebben beide hun belang. Ze geven immers uiting aan het gegeven dat de definitie van vluchteling tegelijkertijd een subjectief (vrees) en een objectief (gegronde) element inhoudt. De persoon moet een Vrees' koesteren. Dit wordt bepaald door de persoonlijkheid van het individu zelf: de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere. Twee personen, geplaatst in identieke omstandigheden, zullen niet steeds op dezelfde wijze psychologisch reageren. Het is evenwel zo dat vrees voor vervolging op zich niet voldoende is, ook al is ze een belangrijke aanwijzing. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal objectieve elementen.

Opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn: een gegronde vrees voor een —toekomstige— vervolging volstaat. Hieraan wordt duidelijk door de verwerende partij voorbijgegaan.

Een 'gegronde vrees voor vervolging' betekent niet dat er een absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was: een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben is voldoende.

Overigens is er in artikel 48/3, §2 opgenomen wat men onder 'daden van vervolging' in de zin van artikel 1a van het Verdrag van Genève moet begrijpen:

Daden van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève moeten:

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld:

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § I, vallen;

f) daden van genderspecifieke of kind specifieke aard."

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 met betrekking tot Afghanistan kunnen we opmaken dat de activiteit van verzoeker, met name zijn functie als apotheker, medicijnverkooper, inderdaad een belangrijk materieel feit is:

(...)

Gelet op verzoekers medisch profiel, is het administratief dossier te beperkt. Zo blijkt uit een rapport van de UNAMA 'Afghanistan, protection of Civilians in Armed conflict: annual report 2016' dat het profiel van verzoeker, iemand die werkzaam was als apotheker in een afgelegen dorp Markazi, toch zeer relevant is voor de beoordeling van zijn risicoprofiel. Dit rapport stelt dat er sinds 2015 een toename is van geweld tegen medisch personeel, patiënten en ziekenhuizen:

(...)

Bovendien blijkt uit het EASO rapport 'Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups' van september 2016 dat de Taliban actief zijn in verzoekers regio, waarbij ze zelfs over kunnen gaan tot rekrutering of alleszins dat ze druk kunnen uitoefenen om iets te eisen :

(...)

Blijkens de bestreden beslissing staat het vast dat verzoekers regio inderdaad onveilig is en de burgers uit deze regio subsidiaire bescherming kunnen genieten. De sterke aanwezigheid van de Taliban kan dan ook niet worden betwist.

Gezien en in het licht van verzoekers profiel en de onveilige situatie in zijn regio, is het verzoeker geenszins duidelijk waarom hij niet werd erkend als vluchteling. De beslissing is volgens verzoeker is hieromtrent geenszins voldoende gemotiveerd. De bestreden beslissing is tevens onredelijk.

Wat betreft verzoekers profiel stelt verzoeker vast dat verwerende partij daaromtrent geen ongeloofwaardigheid heeft weerhouden. De motivering van de beslissing is alleszins niet afdoende. De verwerende partij vergeet bij de motivering dat ze de volgende elementen impliciet of expliciet erkent: Verzoekers profiel: een apotheker/assistent apotheker/ iemand die medicijnen verkocht en een apotheek had in zijn dorp

Verzoekers terugkeer naar zijn dorp

Verzoekers recente herkomst

De onveilige situatie en de aanwezigheid van de Taliban in verzoekers regio EASO Country of Origin Information Report 'Afghanistan Recruitment by armed groups ' van september 2016, pag. 16-24., [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/publications/Afghanistan recruitment.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/publications/Afghanistan%20recruitment.pdf).

Het is aan de verwerende partij om de beslissing grondig te motiveren — dit tevens in het kader van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel — zodat verzoeker in staat wordt gesteld om de beslissing — rekening houdend met zijn situatie- te begrijpen.

Het is in de ogen van verzoeker niet redelijk dat de verwerende partij enerzijds die voormelde pertinente elementen niet in twijfel stelt, en daarbij geen of niet afdoende motiveert, en anderzijds weinig ernstige elementen weerhoudt die op zich niet volstaan om verzoekers verklaringen en zijn asielrelaas op ernstige wijze te bekritisieren wegens ongeloofwaardigheid.

Is het redelijk om aan te nemen dat een lokale apotheker die werkzaamheden uitoefent sinds 2012 in een afgelegen dorp in Nangarhar, die overigens naast verkoop van medicijnen, ook soms burgers in die regio eerste hulp aanbod wegens onvoldoende of gebrek aan medische faciliteiten geen problemen zou kennen met anti-gouvernementele elementen zoals de Taliban?

Het antwoord is neen.

Is het redelijk om te stellen dat verzoeker geen problemen zou ondervinden in een onveilig gebied waarvan de burgers volgens het CGVS internationale bescherming (lees: subsidiaire bescherming) moeten krijgen? Verzoekers asielrelaas is niet alleen geloofwaardig, maar tevens plausibel en zeer aannemelijk. De verwerende partij geenszins voorbij gaan aan het profiel van verzoeker en andere elementen die niet worden tegengesproken door de verwerende partij.

Het antwoord is wederom neen.

Aldus niet in geschil is verzoekers risicoprofiel, noch zijn recente herkomst, noch het feit dat zijn regio zeer onveilig is wegens de activiteiten van de Taliban. Het is voor verzoeker dan ook een raadsel waarom de verwerende partij durft aan te voeren dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor vervolging.

Aangezien verzoeker zijn recente tewerkstelling heeft aangetoond, aangezien de Taliban in zijn regio aanwezig zijn en gelet op de onveilige situatie in zijn regio, kan er dan ook geloof worden gehecht aan zijn verklaarde problemen met de Taliban. De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat verzoekers verklaringen zowel bij het CGVS alsook bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer doorleefd, maar ook gedetailleerd zijn.

Verwerende partij dient dan ook de bestreden beslissing grondig en afdoende te motiveren, wanneer zij inderdaad het profiel van verzoeker, diens recente herkomst en de onveilige situatie lijkt te niet betwisten. De verwerende partij faalt hierbij tevens daar de beslissing geenszins redelijk is, daar het geen rekening houdt met de realiteit waarmee verzoeker is geconfronteerd.

Hoewel de enkele perifere elementen die werden weerhouden door de verwerende partij op zich onvoldoende zijn om het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig te achten, wenst verzoeker deze toch weerleggen:

Vooreerst stelt de verwerende partij dat er dient te worden opgemerkt dat de rekruterings technieken van de taliban zoals door verzoeker zou zijn voorgesteld zeer onwaarschijnlijk overkomen. Verzoeker verklaarde inderdaad dat de taliban van hem eisten dat hij als apotheker hen zijn diensten zou aanbieden en zelfs met hen zou samenwerken. De verwerende partij verwijst naar de informatie waarover ze beschikt en stelt dat er beroep gedaan wordt op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale

netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Volgens de verwerende partij vertoont de beschrijving die verzoeker heeft gegeven bij zijn asiel verzoeker geen enkel kenmerk van de rekruteringsmethode van de taliban die blijkt uit de informatie. Gedwongen rekrutering door de taliban wordt door de verwerende partij als uiterst exceptioneel gezien.

Verzoeker wenst te bemerken dat de verwerende partij daarbij vertrekt vanuit een verkeerde hypothese dat het in casu om een 'gewone rekrutering' als strijder zou gaan. Daargelaten dat de motivering weinig concreet is, is het standpunt van de verwerende partij dan ook volstrekt irrelevant. De verwerende partij verliest uit het oog dat de taliban verzoekers medische hulp eisten. De samenwerking met de Taliban, namelijk medische hulp ontvangen van verzoeker, is bovendien volkomen logisch gezien de onveilige situatie en de confrontatie die de Taliban aangaat met de Afghaanse overheidstroepen. Zie hier hoe het in praktijk aan toe gaat:

(...)

Het feit dat verzoekers vader ten aanzien van de Taliban verklaarde dat verzoeker neutraal was (bestreden beslissing, onderdeel feiten, pagina I) is eveneens logisch, daar men moet vermijden om niet te worden aanzien als medewerker/ondersteuner van de Taliban. Verzoeker verklaarde het volgende hieromtrent:

..) Mijn antwoordde, luister, mijn zoon is zo niet, om één kant te kiezen, hij is van geen enkele kant, hij probeert mensen altijd te helpen maar hij is niet zo om aan één kant te staan " (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 15)

Het wordt door objectieve bronnen bevestigd — en dit versterkt verzoekers asielrelaas dat hij geen kant wenste te kiezen- dat medische hulp zoeken (en dus ook medische hulp aanbieden) zeer precair van aard is in conflictregio's.

(...)

Het argument van de verwerende partij faalt dan ook in feite en gaat uit van een situatie die totaal verschillend is dan die van verzoeker.

Ten tweede tracht de verwerende partij de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag te stellen middels de door verzoeker neergelegde dreigbrieven van de Taliban. Naast een algemene uiteenzetting, wat op zich een onvoldoende is om ongeloofwaardigheid te weerhouden, poogt de verwerende partij in te gaan op de inhoud van de dreigbrieven. Het feit dat de brieven ondertekend zijn door een militaire verantwoordelijke van de taliban van de provincie Kunar draagt in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt zeer veel bij tot de bewijswaarde van deze twee stukken. In de eerste plaat dient verzoeker erop te wijzen dat zijn regio ongeveer 30 minuten met auto gelegen is van de grens van de provincie Kunar. Verzoeker wenst voor te benadrukken dat de Taliban in verschillende regio's en doorheen de provincies met elkaar samenwerken en dat ze zich wegens omstandigheden zelfs verplaatsen. Volgens verzoeker vormt Kunar de bakermat van de Taliban, alwaar ze zeer veel invloed en macht uitoefenen:

(...)

Daarnaast is het ook zo dat Kuz-Kunar (een andere naam voor verzoekers district) ooit tot de provincie Kunar behoorde. Verzoeker legde bij het begin van het gehoor bij het CGVS uit waarom het district twee namen heeft. (Administratief dossier, gehoorverslag CGVS, pag. 3)

Met betrekking tot de eerste dreigbrief stelt de verwerende partij tot verbazing van verzoeker dat hij incoherente verklaringen zou hebben afgelegd. Ten onrechte stelt de verwerende partij dat verzoeker over (dergelijk) cruciaal element in zijn asielaanvraag zich zou tegenspreken. De verwerende partij gaat er immers ten onrechte van uit, blijkbaar zonder het gehoorverslag grondig na te lezen, dat verzoeker de brief aan zijn vader zou hebben gegeven zonder deze zelf te hebben gelezen. Afgezien van het feit dat deze motivering bijzonder verwarrend is en geen rekening houdt met het feit dat er wellicht een misverstand heeft plaats gevonden, vertrekt de verwerende partij vanuit een foutieve veronderstelling dat verzoeker de eerste dreigbrief zelf niet zou hebben gelezen. Indien wij het gehoorverslag erop na lezen, dan stellen vast dat verzoeker wel degelijk verklaarde de eerste dreigbrief van de Taliban te hebben gelezen, waarna hij deze overhandigde aan zijn vader. Het is in de Afghaanse context gebruikelijk dat men het advies van zijn vader of een oudere iemand vraagt. Uit het vrije gedeelte waar verzoeker zijn asielrelaas toelicht, blijkt dat hij de brief heeft gelezen waarna hij deze heeft overhandigd aan zijn vader:

"Aantal dagen later, ik ben naar mijn apotheek gegaan en ik zag dat er een brief bij ons in de apotheek was. En in die brief gingen ze mij bedanken voor hulp dat ik had geboden die avond en daarnaast wilden ze mij graag voor de rest van de tijd bij zich houden of ik bedoel om altijd voor hun klaar te staan om te helpen. En ze zeiden, het is de weg van islam om zoveel mogelijk mensen te helpen. Ik ging met de brief naar huis, toonde hem aan mijn vader." (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 15)

Op de (enige) vraag van de protection officer hieromtrent of verzoeker die brief zelf al ervoor had gelezen antwoordde verzoeker dat hij de brief zelf heeft gelezen en dan aan zijn vader heeft gegeven:

"Had u die briefzelf al gelezen ervoor? Ik heb die brief wel gelezen en dan aan mijn vader gegeven.

U vond de brief's morgens, watdeed u daarna? Ik ben daarnaartoe gegaan, ik las de brief, s avonds liet ik hem zien aan mijn vader" (Administratief dossier, gehoorverslag CGVS, pagina 18)

Op pagina 17 van het gehoorverslag, waarop de verwerende partij zich baseert, ziet verzoeker geen enkele vraag inzake wanneer hij de brief heeft gelezen of wanneer hij kennis nam van de inhoud van de eerste dreigbrief. Uit pagina 17 van het gehoorverslag blijkt overigens dat er veel onduidelijkheid heerst

bij verzoeker. Mogelijk begreep hij de vraag niet of was er een misverstand met de tolk. Zo herhaalde de tolk een vraag blijkbaar drie keer. Zo herhaalt de protection officer sommige vragen één keer. Een andere vraag werd zelfs twee keer herhaald.

Het is evenwel niet duidelijk hoe deze vraag werd herhaald, daar het gehoor verslag slechts 'herhaling vraag' vermeldt. Uit de opeenvolging van de vragen blijkt dat de protection officer verzoeker bevraagt over het moment van de dag dat de Taliban diens vader zijn komen bezoeken:

'Waar vond u die eerste brief? Aan de buitenkant van de apotheek.

Er stond dat u zich moest klaar houden. Verwachtten ze daarop een antwoord'? Ma eerste brief, zaten ze op mijn antwoord te wachten.

Stond er in die brief een regeling met een deadline of de manier waarop u dit moest laten weten? Hij deed een voorstel, ik had geen interesse in zijn voorstel. Als iemand met jou wil meewerken, dan komt hij toch wel terug, hij kwam voor twee keer terug.

Herhaling vraag. Eerste brief dat ik heb ontvangen, was op 10ie sambula. [tolk heeft de vraag driemaal gesteld]

Hoe wist u hoe en tegen wanneer u moest toezeggen? Ze waren de tweede keer naar mijn vader gestopt, luister, we hebben jouw zoon dat gevraagd en hij is bereid om dat te doen? Hij zei, luister, mijn zoon kiest niet voor één kant.

Waarom hebben ze antwoord gevraagd aan uw vader en niet u? Op die tijd was mijn vader apotheek misschien dicht. 's Ochtends was mijn vader altijd bezig met zijn grond.

Op welk moment van de dag zijn ze dat komen vragen aan uw vader? Toen mijn vader naar huis kwam vertelde hij me dat.

Herhaling vraag. Ik had alleen het gesprek van mijn vader en mijn moeder geluisterd. Ik heb alleen meegeluisterd.

Herhaling vraag. Weet ik niet. Eerste brief die ik had ontvangen, had mijn vader gelezen en ontvangen en ze wisten wat de inhoud van de brief was, maar ze vertelden mij niet en ik wist niet de inhoud van de brief was. Toen ik gesprek van mijn vader en moeder luisterde, hij zei, ze zijn achter deze jongen en ze laten hem niet met rust. " (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 17)

Aldus kan de verwerende partij niet zomaar incoherentie afleiden uit iets dat op de eerste plaats wellicht verkeerd begrepen is of wanneer de vraag niet duidelijk is overgekomen. De verwerende partij kan niet zoveel gewicht leggen op iets dat an sich voor betwisting vatbaar is, te meer wanneer de vraag duidelijk elders is gesteld. Interpreteren van iets dat niet duidelijk is, gaat in tegen de rechten van verdediging en is geenszins redelijk te noemen.

Het feit dat de verwerende partij weinig inhoudelijks kan zeggen over de stukken van verzoeker, blijkt uit de stereotypie formuleringen van de verwerende partij inzake een bewijsstuk dat verzoeker neerlegde, met name een klacht bij de politie over de bedreigingen , ingediend door verzoekers grootvader na verzoekers vertrek uit het land.

Ten derde stelt de verwerende partij dat verzoekers geloofwaardigheid in het gedrang gebracht wordt door een aantal tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden. De verwerende partij voert aan dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vervolgers te beschrijven. Daargelaten dat het hele gebeuren maar maximaal 15 à 20 minuten heeft geduurd volgens verzoeker, dient te worden gewezen op het feit dat verzoeker verklaarde bang te zijn en dat hij daardoor geen beschrijving kan geven, waarbij hij tevens andere verschoningsgronden aanhaalt 's avonds laat, van slaap wakker geworden, hij iemand is die blijkbaar mensen in se niet kan beschrijven):

"Kan u hen beschrijven? Ik kan mensen eigenlijk niet beschrijven, het was s avonds en ze waren met de auto.

Hoeveel mensen zijn er binnengekomen? Toen ze aan de deur klopten? Ja. Vijf mensen.

Kan u die dan beschrijven? Nee, het was 's avonds.

Waarom niet? Ik was bang en kon niets onthouden.

Wat was u aan het doen toen werd aangeklopt? Ik was aan het slapen. Met mijn kinderen ook. " (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 17)

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat verzoeker wel degelijk de wonde op zeer doorleefde en gedetailleerde wijze heeft beschreven en hoe hij de wonde heeft verzorgd. De ongeloofwaardigheid die de verwerende partij ziet, houdt geen enkel rekening met het menselijke aspect. Van een mens kan redelijkerwijs niet worden verwacht dat hij in zo'n korte periode, net nadat hij uit zijn slaap is ontwaakt, terwijl onbekende mensen zijn binnengevallen en spoedeisende hulp eisten, en daarbij meteen een gewonde moet verzorgen, een goede beschrijving kan geven van zijn belagers. Het feit dat hij daarop eerlijk antwoordt, kan verzoeker geenszins kwalijk worden genomen.

Daarbij stelt de verwerende partij dat verzoeker zich over dit bezoek zou tegenspreken. Het feit dat verzoeker tijdens het gehoor verklaart dat hij zag dat het taliban waren, impliceert geenszins een tegenstrijdigheid. Dat hij nadien verklaart dat ze pas later wisten (lees: met zekerheid wisten en dus hun vermoeden werd bevestigd) dat ze van de taliban waren is een element dat verzoekers asielrelaas

geenszins kan breken. Overigens, hoe dient verzoeker dan wel uit te leggen wie hij aan de deur zag? Het is nu eenmaal de aard van het interview dat er bepaalde zaken dienen te worden benoemd. Verzoeker is hiermee tijdens het gehoor ni et afdoende geconfronteerd geweest.

Voorts stelt de verwerende partij dat verzoeker tweemaal dat er één iemand van de taliban diens vader had bezocht (CGVS, pag. 14-15). Daarnaast bekritiseert de verwerende partij verzoeker dat hij anderzijds niet zou hebben geweten met hoeveel personen ze waren. Op pagina 18, samen gelezen met de informatie uit pag. 14-15 van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker tracht te preciseren dat hij zelf niet weet met hoeveel ze waren, maar dat hij de informatie van zijn vader heeft. Daarbij dient te worden bemerkt dat de protection officer zelf telkens verwijst naar ze' (pagina 17 gehoorverslag), verwijzend naar de Taliban:

'Op welk moment van de dag zijn ze dat komen vragen aan uw vader? Toen mijn vader naar huis kwam vertelde hij mij dat. (Gehoorverslag, pag. 17)

EN

'Nadat ze bij uw vader waren geweest, dan verder gewerkt? (Gehoorverslag, pag. 18)

Nog verder stelt de verwerende partij dat verzoekers antwoord op de vraag waarom 'ze' bij zijn vader waren gekomen en niet hem, een volatiele verklaring zou uitmaken. Het antwoord van verzoeker is nochtans duidelijk en verzoeker kan geenszins worden verwijten dat hij in het hoofd van de Taliban niet kan kijken en navertellen. Verzoeker heeft zijn vermoedens meegedeeld aan de verwerende partij: ofwel konden de Taliban verzoeker niet bereiken bij zijn apotheek (gesloten apotheek) of omdat ze blijkbaar wisten dat verzoekers vader goed te bereiken was op zijn gronden. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 17) Quid volatiele verklaring? Met betrekking tot de verklaringen van verzoeker op het einde van de pagina 17 van het gehoorverslag, herneemt verzoeker zijn standpunt dat dat onderdeel weinig duidelijk is, te meer daar de protection officer en de tolk de vragen verschillende keren heeft moeten herhalen.

Daaruit verregaande conclusie trekken, terwijl het helder is dat daar zich problemen/misverstanden voordeden, is weinig zorgvuldig en geenszins redelijk.

Tot slot stelt de verwerende partij verzoekers geloofwaardigheid verder wordt ondergraven doordat zijn gedrag in de periode van de bedreigingen allerminst te mijten valt met het gedrag dat redelijkerwijs verwacht kan worden van iemand met een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging. Daarbij gaat verzoeker voorbij aan het feit dat verzoeker wel degelijk verder moet werken. Hij ondersteunt niet alleen zijn eigen familie en kinderen, maar ook zijn andere familieleden (ouders, drie zussen, broer). Het was voor hem aldus geen optie om te stoppen.

Daarnaast moest hij ook de kosten betalen. De financiële situatie van verzoeker was een belangrijke reden waarom hij op de eerste plaats verder moest blijven werken.

Verzoeker was zich ervan bewust dat hij wat concurrenten had in de regio. Het is dan ook om deze reden dat hij o.a. vermoedde dat het wellicht zijn concurrenten aan het werk waren en hem dreigbrief stuurden.

De redenen van de verwerende partij overtuigen niet.

Het is duidelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest. Tevens schendt zij duidelijk de motiveringsplicht die op haar rust. Het onderzoek is volgens verzoeker gebrekkig, nu blijkt dat verzoeker over zeer veel elementen niet bevraagd is geweest, noch werd hem de mogelijkheid gegeven om de zogenaamde tegenstrijdigheden te weerleggen.

Verzoeker is gedetailleerd geweest in zijn verklaringen over tewerkstelling. Hij is conséquent in zijn verklaringen hierover.

Het valt op dat verzoekers verklaringen voldoende coherent en doorleefd zijn. De chronologie van de feiten worden niet betwist.

Verzoeker verwijst dan ook integraal naar het gehoorverslag waarbij uw Raad zal kunnen vaststellen dat verzoeker ten aanzien van verschillende aspecten van zijn vrees geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd die door de verwerende partij geenszins worden betwist.

Uit voorgaande volgt dat men op basis van de door verwerende partij aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat verzoekers relaas geloofwaardigheid mist. Voort de eventuele kleine inconsistenties en niet al te uitgebreide uitleg die zich in zijn asielverhaal bevinden, dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden, en verwijst verzoeker voorts naar het reeds aangehaalde UNHCR rapport 'Beyond Proof :

(...)

Uit de arresten F.N. tegen Zweden en M.A. tegen Zwitserland valt af te leiden dat de beoordelende autoriteit latere toevoegingen die betrekking hebben op de kern van het relaas, serieus dient te onderzoeken en niet zomaar terzijde kan schuiven omdat de informatie te laat zou zijn verstrekt of tegenstrijdig is met eerdere verklaringen. De asielzoeker moet dan wel een aanvaardbare verklaring geven voor eventuele discrepanties.

Verzoeker is van mening dat zijn zaak gelijkenis vertoon met een zaak waarbij uw Raad bij arrest nr. 179 408 van 14 december 2016 de vluchtelingenstatus toekende aan de verzoekende partij in die zaak: (...)

Uit al het voorgaande kan er dan ook worden besloten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie – rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten — had de verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids en redelijkheidsbeginsel.

Tot slot heeft verzoeker in het kader van de zijn asielprocedure zijn volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden. Hij toont duidelijk aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Het middelonderdeel is gegrond.

2e onderdeel verzoeker komt in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus

De verwerende partij stelt dat Kaboel/Jalalabad een veilig intern vluchtalternatief vormt voor verzoeker.

Artikel 48/5 §3 Vreemdelingenwet bepaalt:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker: " Vooreerst is er voor verzoekers vrouw niet onderzocht hoe zij veilig in Kaboel/Jalalabad zou kunnen geraken uit haar regio, hetgeen in een gewelddadig gebied als Nangarhar en voor een alleenstaande vrouw met inmiddels drie kinderen in Afghanistan geen evidentie is.

Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing bij de uiteenzetting van de feiten aanhaalt dat verzoeker getrouwd is en drie kinderen heeft. Uit de motieven van de beslissing kan niet worden afgeleid dat de verwerende partij voormelde feitelijke gegevens over verzoekers familiale situatie in twijfel trekt, noch het feit dat zijn familie in de regio van herkomst verblijven.

Er wordt ook enkel vermeld dat Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven en er wordt nergens ingegaan op de mogelijkheden om zich vanuit de provincie Logar naar Kabul te begeven. Noch uit het gehoorverslag, noch uit andere stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zou zijn bevraagd over de mogelijkheid om zich vergezeld van de overige leden van zijn gezin, elders in Afghanistan te vestigen. De verwerende partij heeft duidelijk het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en er dient wat dit aspect betreft te worden vermeld dat een onderzoeksplicht rust op de verwerende partij.

Verzoekers asielrelaas toont op zichzelf aan dat Kabul noch Jalalabad voor hem een optie waren. Tijdens zijn studie alleen al verbleef hij geenszins in een woning, maar in een bedrijf waar hij eten aangeboden kreeg zoals andere arbeiders.

De verwerende partij heeft verzoeker niet gevraagd naar de mogelijkheid voor hem om zich samen met zijn gezin in Kaboel/Jalalabad te vestigen, ze heeft verzoeker niet geïnformeerd over haar voornemen dit te 'onderzoeken', heeft verzoeker niet afdoende bevraagd naar opmerkingen.

De verwerende partij stelt dat verzoeker (hoog)opgeleid is (assistent apotheker) ,dat hij jonge man is van 26 jaar die reeds drie jaar als apotheker heeft gewerkt. Het is geenszins gegarandeerd dat verzoeker werk zou kunnen vinden in de grote steden zoals Kabul of Jalalabad. Meer nog, het relaas dat door de verwerende partij is niet betwist, met name zijn vertrek uit Kabul, bewijst dat hij daartoe niet in staat is. Het bewijs van niet te kunnen leven in Kabul is aldus geleverd.

De informatie die verwerende partij aanhaalt om te stellen dat verzoeker over een IVA beschikt haalt verwerende partij uit erg korte antwoorden op vragen waarvan ze het doel niet geduid heeft.

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de financiële en familiale situatie van verzoeker.

Dat verzoeker zich heeft gevestigd in een vreemde gemeenschap, België, wilt geenszins zeggen dat hij dit in Kaboel ook kan met zijn vrouw en kinderen én andere gezinsleden. België, met alle verplichtingen

tot opvang die de Vluchtelingenconventie en de Opvangrichtlijn met zich meebrengen, is geenszins vergelijkbaar met Kaboel, een stad waar maar liefst 80% uit sloppenwijken en tentenkampen bestaat. Verzoeker werd niet voldoende ingelicht over de mogelijkheid van een IVA. UNHCR maakt duidelijk dat de rechten van de verdediging dat nochtans vereisen:

(...)

Verwerende partij stelt dat het UNHCR rapport toelaat te stellen dat alleenstaande mannen, of koppels, onder bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van gemeenschap of familie kunnen leven in een stedelijke omgeving waar de nodige infrastructuur voorhanden is om te kunnen voorzien in elementaire behoeften.

Ten eerste dient hier opgemerkt te worden dat UNHCR hiermee niet zoiets als een weerlegbaar vermoeden in het leven heeft proberen roepen. De bewijslast hiertoe blijft wel degelijk bij verwerende partij liggen. Overigens stelt UNHCR als beperkende voorwaarde dat het slechts onder bepaalde voorwaarden denkbaar is dat alleenstaande mannen, of koppels, zonder ondersteuning van gemeenschap of familie kunnen leven in een stedelijke omgeving waar de nodige infrastructuur voorhanden is om te kunnen voorzien in elementaire behoeften. Welke die voorwaarden zijn wordt niet duidelijk gemaakt, en werd ook niet onderzocht.

Wat betreft het voorhanden zijn van de nodige infrastructuur om te voorzien in elementaire behoeften kan opgemerkt worden dat er voor Kaboel erg veel aanwijzingen zijn dat die basisinfrastructuur niet voorhanden is, dat er weinig tot geen kans is op een job, dat er geen onderdak voorhanden is, etc.

UNHCR stelt het volgende:

(...)

Een vermoeden van het bestaan van een solidariteitsnetwerk is niet voldoende. Er dient vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die effectief het verwacht steun kunnen bieden.

(...)

Kaboel is geëxplodeerd qua populatie en er is een enorme toestroom van IDP's en terugkeerders. Dit leidt ertoe dat mensen in onwaardige omstandigheden moeten leven zonder basisvoorziening.

Het aantal IDP's is in Kaboel verdriedubbeld in twee jaar tijd.¹² Uit objectieve informatie blijkt dat dit een algemeen probleem is in Kaboel, en niet enkel beperkt tot IDP's:

(...)

Door hervestiging in de steden komt de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk te staan en ontstaan er humanitaire noden.

(...)

De steeds groter wordende toestroom van ontheemden, terugkeerders en andere migranten in de steden, voert de druk op het land op en zorgt voor conflicten over land. Deze druk wordt vastgesteld door verschillende bronnen. Bijvoorbeeld voor wat betreft Kaboel:

(...)

Tot slot heeft verzoeker in het kader van de zijn asielprocedure zijn volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden. Hij toont duidelijk aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Door zijn vrees niet te onderzoeken en door verzoeker het statuut van vluchteling, of in ondergeschikte orde subsidiaire bescherming niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, artikel 57/7bis en artikel 57/7ter en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is gegrond."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3 Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn

geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M, pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een

relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

In het door de verzoekende partij voor gebrachte feitenrelaas kan vooreerst worden vastgesteld dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat de beweerdde vrees van de verzoekende partij het lokale niveau zou overstijgen. De verzoekende partij is apotheker in Markazi Khewa, district Khewa, provincie Nangarhar. De verzoekende partij verklaart in aanraking gekomen te zijn met de taliban nadat ze haar hebben gevraagd om de schotwonde van een talibanlid te verzorgen. Ze verklaart te vrezen voor gedwongen rekrutering door de taliban, nadat lokale talibanmilitanten twee dreigbrieven met een oproep daartoe bij haar thuis hadden afgeleverd en haar apotheek in brand gestoken. De beweerdde vervolgingsfeiten beperken zich tot schriftelijke bedreigingen gericht aan het ouderlijke huis en de apotheek van de verzoekende partij in het district Markazi Khewa, district Khewa, provincie Nangarhar.

Ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft.

In de door de verzoekende partij naar voor gebrachte feiten zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat deze beweerdde vrees voor vervolging het lokale zou kunnen overstijgen. Zo oordeelde het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie heeft, noch de operationele capaciteit, om ‘low level collaborators’ te vervolgen in gebieden buiten hun controle, waardoor het terugsturen van asielzoekers met een dergelijk profiel naar (in casu) Kaboel geen inbreuk vormt op artikel 3 EVRM (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97). De onwilligheid en het onvermogen van de taliban om ‘low level collaborators’ actief op te sporen en te vervolgen in gebieden die zij niet onder controle hebben wordt, voor wat Kaboel en Jalalabad betreft, heden bevestigd door de informatie die verwerende partij in haar aanvullende nota aan het administratief dossier toevoegde. Wat betreft de stad Kaboel, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van november 2016, gevoegd bij het administratief dossier), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kaboel die tevens een apart district vormt. Uit de landeninformatie blijkt dat de operationele capaciteit van de taliban er zich beperkt tot het uitvoeren van gerichte “high profile attacks”, waarmee bedoeld wordt aanslagen die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire of supranationale aanwezigheid tot doel hebben.

In zijn arrest *H. en B. vs. het V.K.* van 9 april 2013 analyseerde het EHRM het veiligheidsrisico van twee Afghanen die tewerkgesteld waren als respectievelijk chauffeur bij de UNAMA en tolk bij ISAF en in deze hoedanigheid door de taliban werden gevisieerd. In het arrest stelde het EHRM vast dat er geen moorden werden uitgevoerd op “*low level collaborators*” door de taliban in regio's die niet onder hun controle staan en dat er daarenboven geen aanwijzingen zijn dat de taliban dergelijke personen zou blijven viseren indien zij gestopt zijn met hun werkzaamheden of zich elders hebben gevestigd (§§ 97 en 98). Uit de informatie van de verwerende partij waarnaar hoger reeds werd verwezen blijkt afdoende dat de stad Kaboel niet onder de controle van de taliban staat en dat zij aldaar de operationele capaciteit ontberen om “*low level collaborators*” actief te gaan opsporen en vervolgen. In het relaas van de verzoekende partij, voor zover al wordt aangenomen dat dit op waarheid zou berusten, bevinden zich geen elementen die erop wijzen dat haar beweerde profiel van zelfstandige apotheker actueel dat van een ‘*low level collaborator*’ in de zin van voormeld arrest zou overschrijden. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat een lokale talibangroep de verzoekende partij in haar hoedanigheid van apotheker wou rekruteren voor de verzorging van gewonde talibanleden van de lokale groep. Er zijn aldus geen objectieve argumenten voor handen die erop kunnen wijzen dat de beweerde vrees voor vervolging die de verzoekende partij jegens de taliban zich zou kunnen uitstrekken tot de gebieden die niet onder hun controle staan, zoals tot de stad Kaboel of Jalalabad. *Infra* 2.5 zal blijken dat er evenmin objectieve argumenten zijn om te besluiten dat Kaboel of Jalalabad “*onveilig*” is in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet en dat er evenmin argumenten zijn die erop wijzen dat een hervestiging van de verzoekende partij aldaar onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het door de verzoekende partij beweerde asielrelaas, de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, en de landeninformatie, stelt de Raad vast dat er voor de verzoekende partij in elk geval een veilig intern beschermingsalternatief voor handen is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet in Kaboel of in Jalalabad. Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om het asielrelaas te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Een loutere verwijzing naar verzoekers medisch profiel als apotheker en een rapport van UNAMA waarin melding wordt gemaakt van geweld gericht tegen medische voorzieningen en personeel volstaat niet om aan te tonen dat hij in Kaboel of Jalalabad zal worden vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Uit voormeld rapport, zoals geciteerd in het verzoekschrift, blijkt niet dat de incidenten zich hebben voorgedaan in Kaboel stad of Jalalabad.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. De subsidiaire beschermingsstatus

Supra 2.4. werd reeds uiteengezet dat er voor verzoekers beweerde problemen met de taliban in elk geval een veilig en redelijk intern hervestigingsalternatief voorhanden is in Jalalabad. Ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg evenmin voldaan aan een wezenlijke vereiste om het asielrelaas te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt, ingevolge het in aanmerking nemen van een intern hervestigingsalternatief in verzoekers hoofde, dit risico geanalyseerd in functie van een terugkeer naar Kaboel.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus “*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*” van 25 januari 2016) blijkt dat Kaboel op een veilige manier toegankelijk is via haar internationale luchthaven, die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de stad Kaboel, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van november 2016, gevoegd bij het

administratief dossier), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile'-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de stad Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kaboel die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de facto* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile'-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel.

Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* werd evenwel vastgesteld dat de verzoekende partij over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in Jalalabad geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 17 januari 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security situation” van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel en in de stad Jalalabad inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze steden geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van haar redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Kaboel, de hoofdstad van Afghanistan, dan wel in Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: *“Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw persoonlijke omstandigheden het wel degelijk toelaten dat u zich met uw gezin op een veilige en duurzame manier in Kabul/Jalalabad zou kunnen vestigen. U bent namelijk een hoogopgeleide, gezonde en jonge man van 26 jaar die reeds drie jaar als apotheker heeft gewerkt. U verklaart dat u goed verdiende en dat u uw gezin hiermee kon onderhouden (CGVS, p. 13). Niet enkel heeft u een diploma hoger onderwijs van in Kabul, waar u studeerde van 2010 tot 2012, u deed ook een deel van uw secundaire schoolloopbaan in Kabul. U verklaarde dat u tijdens uw studies enkel in het weekend terug naar huis, district Kuz Kunar, ging (CGVS, p. 4). Met andere woorden was uw permanente verblijfplaats gedurende uw studies in Kabul, waar u in het bedrijf van een vriend van uw vader mocht verblijven (CGVS, p. 4). U verklaart dat u de omgeving waar u studeerde goed kent en u daar geen problemen heeft. Enkel de plaatsen in Kabul waar u in die jaren nooit bent geweest, kent u niet goed (CGVS, p. 5). Aangezien uiteraard niet kan verwacht worden dat iemand elke plaats van een grootstad zou kennen, kan echter wel geconcludeerd worden dat u vertrouwd bent met Kabul als stad. Bijgevolg zou u alvast geen problemen hebben met het zich verplaatsen en oriënteren in deze stad. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw studies in Kabul (nauwelijks enkele jaren geleden) dat u contacten heeft in deze stad: zo verbleef u er gedurende uw studies in de week in het bedrijf van een vriend van uw vader (CGVS, p. 4). Jalalabad, de hoofdplaats van uw eigen provincie Nangarhar kent u dan weer wegens uw werk als apotheker: uit deze stad kwamen immers de medicijnen die u in uw apotheek verkocht. Zodoende heeft u daar logischerwijs connecties, bijvoorbeeld bij uw leveranciers (CGVS p. 12-13). Bijgevolg kan redelijkerwijs aangenomen worden dat u over de nodige contacten beschikt in deze steden om u in het begin te ondersteunen in de opbouw van uw leven.*

Wat betreft uw kinderen dient opgemerkt te worden dat zij nog van voldoende jonge leeftijd zijn – uw dochters waren op het moment van uw interview bij de DVZ respectievelijk één en twee jaar en uw zoontje werd tijdens uw verblijf in België geboren – waardoor zij over voldoende aanpassingsvermogen

beschikken om zich samen met u en uw vrouw in Kabul of Jalalabad te vestigen en voor het eerst naar school te gaan. Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. [...] Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.” Deze argumenten worden door de verzoekende partij in haar verzoekschrift in concreto niet weerlegd.

De verzoekende partij wijst er wel op dat de verwerende partij niet nagegaan heeft of de echtgenote van de verzoekende partij samen met hun kinderen zich veilig naar Jalalabad of Kaboel kon begeven. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zelf verklaard heeft dat haar dorp zich op 12 à 15 minuten met de auto van Behsud bevindt (gehoorverslag p. 4). Ook heeft de verzoekende partij verklaart dat haar echtgenote familie in Behsud heeft, waar de verzoekende partij zelf verbleven heeft toen zij gevlucht is uit haar dorp (gehoorverslag p.19). Zoals hoger uiteengezet behoort Behsud tot grootstedelijke Jalalabad en zoals blijkt uit de landeninformatie opgenomen in het administratief dossier is Behsud onder de controle van de Afghaanse overheid. Gelet op de korte afstand tussen het dorp van de verzoekende partij en Behsud, de aanwezigheid van familie zowel in het dorp van herkomst als in Behsud en de veiligheidssituatie in Behsud maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar echtgenote zich niet op veilige manier naar Jalalabad kan begeven via Behsud. Vanuit Jalalabad kan de verzoekende partij samen met haar gezin reizen naar Kaboel of beslissen om in Jalalabad te blijven.

Het algemeen betoog inzake de toestand waarin teruggekeerde asielzoekers en intern ontheemden in Kaboel verblijven en de tewerkstellingsmogelijkheden aldaar kan geen afbreuk doen aan bovenstaande motieven nu de verzoekende partij, gelet op haar persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat zij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn *in casu* geen concrete aanwijzingen dat zij in de stad Kaboel in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het rechtsplegingsdossier geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van de verzoekende partij suggereren. Algemene informatie over de schrijnende toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen, kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan de hoger weergegeven redelijkheidstoets waarin de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij terdege in rekening werden genomen.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet preciseert hoe artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, volgens welke bepaling het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich tot UNHCR kan wenden om informatie te bekomen die nuttig is voor het vervullen van zijn opdracht en het gerechtigd is om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn door elke Belgische overheid te doen overleggen, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat “*artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003*” wordt geschonden, preciseert zij niet over welk koninklijk besluit zij het hier heeft, zodat deze schending evenmin dienstig wordt aangevoerd.

De verzoekende partij licht evenmin toe op welke wijze zij het gelijkheidsbeginsel *in casu* geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is. De Raad benadrukt tot slot ook dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites onderzocht dient te worden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS